

DE VIJF ZINNEN

DOOR

KAREL VAN DE WOESTIJNE.

II.

DE GEBOORTE VAN EVA.

In het midden van de ledigheid der weelden, waarvan hij leefde, maar die hij niet kon worden moe, — meer: die hij, bij gebrck aan vergelijkings-middelen, niet eens wist te waardeeren; onder de vertrouwde securiteit van hemelen, wier kameren hij, alle, kende, en alle hare bewoners, leidde Adam een bestaan zonder verrassingen en dus zonder spijt, zonder verlangens en dus zonder ontmoediging.

Naast leeuwen zonder tanden; bij tijgers zonder klauwen; met eene maag die nimmer schreeuwde van honger en nooit voor 't steeds-gereede voedsel walgde; vrij van kwalen en zelfs van herinneringen, bezat hij wel de wetenschap, geschapen te zijn naar de onmiddellijke gelijkenis van God-zelf, maar zonder dat het hem voerde tot een hoogmoed, waar hij geen plaatsing voor had, zijn meesterschap er eene zijnde die hem niets bezorgde dan eene, hem-zelf volkomen-onbewuste, gerustheid.

Zóó van 't ochtend-ontgloeien tot de avond-laaië, die de onverschilligheid zijner schoone leden bemalen kwamen met schakeerende schittering; onder de gloeiende domen der tuinen en hunne vervloeiing van schaûwen en geuren, wier zoetheid hem te natuurlijk voorkwam, dan dat hij ze hadde genoten; door de wedden der sproeiende wateren, die hem niet gaven de zilver-klare geneuchte van hun wellen en woelen, dewijl hij ze niet verstaan kon dan als de, ja: noodzakelijke, maar dan ook altijd te gepasten tijde gebodene verfrissching waar nooit een wensch op wachten moest; rechte wandelend door de wisselenden kring zijner kruipende dieren zóó als de zonne-zelve in de wentelende maar blinde wieling van

haren dieren-riem; zeer rechtvaardig trouwens vermits geen onrecht bestond; niet zelf-zuchtig daar alle verzuchting was ongeboren; gelukkig genoeg waar hij niet weten kon dat geluk kan wezen, bevroedde hij wel, in zijn Paradijs, — waarvan het Aardsche hem niet eens Hemelsch scheen, ongeoefend als hij was, het hemelsche van het aardsche te scheiden, en er geheel toe onbekwaam, — wist hij wel, vanwege de Goddelijke Gelijkenis, oneindig-schoon en -volmaakt te wezen, en eener meesterschap gewijd die hem boven alle schepselen plaatste, maar zonder dat daaruit ontstond, bij hem, eene gedachte van macht of van plicht, — macht die noch uitoefening meêbracht noch gehoorzaamheid eischte; plicht zonder de polen van gebod en wroeging.

Adam leefde, zooals zijne spijzen hun weg vonden tot zijn bloed: zonder het te weten. Heel de aarde, en wat zij, roerend en onroerend, droeg, was het zijne: wat had hij echter aan een bezit dat hij te verspillen noch te sparen verstond? Hij at, hij dronk, wat hij wilde: maar wilde hij? Hij rustte of hij liep, maar kende luiheid noch ijver. De rups was hem even lief als de hond; want wist hij wat liefde is? Hij slikte keiën zooals hij de vruchten verorberde van den vijgeboom of de eiëren der mieren; want te proeven was nog niet gevonden. De schater of de schamelheid der schemeringen; de toornigzinderende verblindende der middagen; de kalme nijverheid der naakte nachten; zij waren hem niets dan eene eeuwige herhaling, hij die ze nog niet had moeten of mogen ontdekken, en de vreugde niet kende, ze te hebben geschapen. Want zijne gelijkenis bepaalde zich tot lijdelijkheid, waar trouwens alle lijden uit was gesloten bij ongeweten Vaderlijke Genade.

En bij dat al verveelde zich Adam niet: hoe zoude hij, dien zelfs den spoor-slag tot een mogelijken aandrift, of zelfs het denkbeeld aan zulken spoor-slag onthouden, neen: gespaard bleef? Dat een steen in den afgrond valt: hij lijdt niet eens onder den